

Плачуть дахи почорнілі й холодні.
Хмари спустились на топтаний брук,
Далі – заломами зігнутих рук,
В лужі встромили шиплячі походні*...

Білим струмочком у синій туман
Пара сковзнула й загасла. Тоді —
Тиша така, що хрипіння годин
Чути, вкropилась до літер роману...

Мовчанка й тиша... Та раптом із ринв
Крапля по краплі, мов цвяхом у скроні.
Мов колючки у терновій короні
Звук цей. Ліхтар. Продає мандарин

Дівчина з довгим розрізом очиць,
З віями тихими, мов голубіння...
Ось ти продай мені муку терпіння!
Цноти даруй запашних полуниць...

...З гиком трамвай прокульгав перехрестя —
Скрійний хабарник та п'яний жебрак...
Лайкою плюнув безмежний барак
В улиці сонні блакитного міста...

Тягнуться спритні конвульсії рук
В душу мою, що зірвалась, сьогодні...
Плачуть дахи почорнілі й холодні,
Хмари спустились на топтаний брук.

* походні = смолоскип